

ČTVRTLETNÍK SOŠ LUHAČOVICE LEDEN 2009

Stáž ve Slovinsku

SOŠ v Luhačovicích a Srednja šola v Zagorje ve Slovinsku spolupracují na projektu Mobility Leonardo da Vinci. Tento projekt je zaměřen na přípravu ryb a darů moře, srovnávání gastronomických zvyklostí jižních států s klasickou českou kuchyní, zdokonalení se v cizím jazyce a respektování lidí jiných kultur a náboženství. Dalším cílem je seznámit se s prostředím, ve kterém žijí, s jejich zvyky, obyčeji a vytváření nových vztahů osobních i profesních.

Brzy ráno školním autem od našeho internátu nás odjíždělo sedm. Cesta se nám zdála být nekonečná. Naším cílem bylo město IZOLA ve Slovinsku a internát SGTŠ (Srednja gostinska in turistična šola). Internát jsme měli pár kroků od moře a z oken jsme viděli na přístav. Každý den jsme se mohli kochat zapadajícím sluncem.

Prvních pár dní jsme měli volno a užívali jsme si krásného počasí, sluníčka a vysokých teplot. Po několika dnech volna jsme museli do práce. Dva kuchaři měli praxi na internátě, kde jsme bydleli, a ostatní na hotelu Delfin. Ten byl tak deset minut chůze. Měli jsme ale strach, jak se k nám personál bude chovat a jak se s nimi domluvíme. Nakonec jsme byli mile překvapeni, chovali se k nám velmi přátelsky. Naučili jsme se trochu slovinsky a některá slovíčka jsme je učili zase česky. Byla to chvílemi legrace, protože neuměli vyslovovat naše slova s háčky a některé souhlásky, takže jsme se nasmáli.

Učitelka odborného výcviku Marta Vlková nás měla na starosti a ve volném čase nám organizovala různé exkurze. Poznali jsme nejen město Izolu, ale i její okolí. Muzeum vlaků, (Parezana), ochutnali jsme typický slovinský pečený moučník gibanicu, hezky bylo

zorganizované předvádění a degustace mořských plodů. Všichni měli obavu, zda to budeme jíst, ale nakonec jsme vše zvládli a chutnalo nám. V okolí jsme navštívili Škocjanské Jame, jeskyně, zapsané na seznamu Unesco. Krátké zastavení bylo u královských koní lipicánů, které tam chovají již přes 400 let. Hezkým zážitkem byla projížďka lodí Solinarka, která nás zavezla do Sečovlje, kde se nachází solný národní park a muzeum. Dověděli jsme se, jak se dříve těžila sůl z mořské vody. V tomto období se taky ve městě Izola konala Regata 08, soutěž plachetnic a veletrh lodí IZOLA - BOAT SHOW. Poprvé jsme si dovedli představit, že místo domu si někdo koupí loď.

Na internátě se konalo týdenní setkání mládeže evropských zemí. Některých jejich workshopů jsme se i účastnili. Z naší republiky tam byli 4 účastníci.

Naše tři týdny pomalu směřovaly ke konci. Den před odjezdem jsme se šli ještě projít k moři a zavzpomínat si na krásně prožité chvíle. Večer jsme se sbalili a těšili na ráno. Po snídani nastalo loučení s personálem na internátě a na hotelu Delfin. Od personálu jsme dostali dárečky na památku a i my jsme jim dali pár drobností, aby si vzpomněli i oni na nás. Cestou domů nás čekala poslední exkurze ve městě Lokev na Krasu. Přece jsme se museli seznámit s největší slovinskou specialitou pršutem. Je to maso sušené na mořském vzduchu. Hezký výklad, film a ochutnávka různých druhů sušeného masa hezky ukončila naši stáž ve Slovinsku.

Přestože jsme jeli s obavou, co nás čeká, můžeme říci, že se nám tato stáž líbila a určitě bychom ji doporučili i dalším ročníkům. Rádi bychom všem poděkovali za to, že nám tuto zahraniční praxi umožnili.

Nikol Čechmanová a Lucie Bartošová, zářkyně oboru číšník/servírka, třída 3.CK

Videokonference s Američany

Dne 24. října 2008 jsme se jako zástupkyně naší školy zúčastnily videokonference týkající se amerických voleb. V rámci programu Deliberating in a Democracy, což je mezinárodní projekt, jehož hlavním cílem je zvýšit znalosti žáků o aktuálních společenských problémech a prohloubit jejich aktivní zapojení v diskuzích o demokratických principech ve své zemi. Studenti mohou své názory na různá kontroverzní témata konfrontovat s názory a postoji studentů z partnerských zemí.

Vyjely jsme okolo šesté hodiny ranní. Hned po příjezdu do Prahy vedla naše cesta do Mc'Donaldu. Po malé svačince jsme se vydaly hledat náš cíl, tedy Americké centrum. I přesto, nám nějakou dobu trvalo najít tak snadno přehlédnutelný Karlův most, dosáhly jsme

svého cíle. Ač trochu znaveny menší procházkou z vlakového nádraží na Tržiště 13 a nošením našich ne zrovna lehkých tašek, setkaly jsme se s paní učitelkou Kaňovskou před vchodem. A co to vlastně Americké centrum je? Je to náš tzv. průvodce po Spojených státech v České republice. Nabízí aktuální informace o americké politice, ekonomice a kultuře. Pořádá různé akce, na nichž představuje českému publiku umělce, spisovatele a další známé osobnosti Spojených států amerických.

Když skončilo vzájemné představování se s našimi kolegy, proběhly fingované volby amerického prezidenta. Hlavními kandidáty byli: za demokraty Barack Obama a John McCain za republikány. Většina voličů byla pro Obamu.

Ve 14:00 se sešli všichni moderátoři i mluvčí a začal nácvik videokonference. Nácviku se zúčastnily tři školy, které byly rozděleny do jednotlivých panelů. Každý panel měl své specifické otázky a hlavního mluvčího. Čeští studenti se ptali na tyto otázky: 1.) Jaké otázky /témata/ jsou pro vás nejdůležitější? 2.) Účastníte se nějaké prezidentské kampaně? 3.) Pokud byste měli možnost, položit jednu otázku každému kandidátovi na prezidenta, jaká by byla?

Američtí studenti kladli následující otázky: 1.) Jaké je procento voličů v českých volbách? 2.) Jak se ve vaší zemi volí prezident? 3.) Je prezident Václav Klaus populární? Proč ano, nebo proč ne? 4.) Jaké jsou hlavní politické strany v ČR? Můžete je charakterizovat? 5.) Jak probíhají politické kampaně v ČR?

Atmosféra byla velmi dobrá a párkrát jsme se i zasmáli. Vtipné byly obzvláště technické poruchy ze strany amerických techniků a neustálé vypadávání mikrofonů nutilo studenty opakovat otázky stále dokola. Nakonec ale vše dopadlo dobře a my jsme získali spoustu nových poznatků. Konference skončila v 17:30 a myslíme, že všichni byli s jejím výsledkem spokojeni.

Karolína Hánová a Barbora Loskotová, 2.KS

Osvětim – Březinka

Co si představujete pod pojmem koncentrační tábor? Já osobně jsem si vždy vybavila místo plné utrpení, zla, bezmoci... Školní exkurze mi umožnila poznat nepoznané a najevo vyšlo, že skutečnost je ještě horší.

Bylo slunečné ráno a my se pomalu blížili k obrovskému komplexu budov, kde mimo nás na prohlídku čekaly stovky lidí. Francouzi, Poláci, Japonci. Ono ani není divu. Takovou hrůzu by měl spatřit každý na světě, aby si uvědomil, co má, svobodu, svoje práva, která lidem v táborech byla upírána, tím hlavním upíraným právem bylo právo na život.

Příslušníci SS je nepovažovali za lidské bytosti, ale pouze za čísla zaregistrovaná v seznamu. Lidé, kteří byli vzati do tábora, museli ihned po několikadenní cestě vlakem o hladu a žízní /mimořádně vždy šlo o masový transport, do jednoho vagonu se muselo naskládat až osmdesát lidí/ jít pracovat. Pro ostatní tady byla jiná budoucnost, tedy spíše žádná. Přímě z transportu do plynových komor. Staří lidé, děti, těhotné ženy, lidé jiné barvy pleti. Možná to pro ně bylo jakési vysvobození. Utrpení se strachem z toho co přijde, muselo být totiž strašné.

Vězte, že to bylo to nejhorší, co jsem kdy v životě viděla. Cítit zde můžete cokoli, rozhodně však nic pozitivního. Pro člověka jako já, s velkou představivostí, to bylo hrozně deprimující. Esesáci byli schopni za pouhý den povraždit tisíce lidí, ať už to byla smrt v plynových komorách, smrt oběšením, vyhladověním, smrt vysílením z těžké manuální

práce, nebo se umíralo na nemoci jako tyfus, často i na obyčejné střevní potíže, protože hygienické podmínky byly zcela nepřijatelné.

Představte si jejich ohavné smýšlení například v situacích, kdy ubohé ženy ostříhali dohola a jejich vlasy pak sloužily k výrobě plátna, kdy malým dětem sebrali šaty a přinesli je bez výčitek svědomí domů svým dětem.

Po téměř sedmdesáti letech je v těch místech zlo, krutost, brutalita, nenávist a nespravedlnost stále hmatatelná. Ve vzduchu je cítit smrt a na rtech vám vyvstává otázka. Proč? Jak je tohle všechno možné? V tu chvíli mě napadá dotaz další. Jaký druh uspokojení prožívají dnešní mladí lidé, kteří bez zábran ničí židovské hřbitovy, hanobí památku milionů nevinných bytostí? Těžko říct. Snad jen opět proč?

Koneckonců je jedno, jestli se to stalo před více než půl stoletím, protože určité zlo tohoto druhu je na světě pořád, a proto lidé naučme se vedle sebe žít bez zbytečných předsudků, mějme oči stále otevřené a hlavně ...srdce na pravém místě.

Denisa Krístková, 3. KS

Referát o čtyřech statečných

Byly jsme čtyři. Čtyři statečné, čtyři vybrané. Jmenovitě: Klára Marvanová, Michaela Vašková, Lucie Vaškůjová a Radka Zvonková, všechny žačky čtvrtého ročníku Knihovnických systémů a služeb. Naše paní učitelky si nás vybraly, abychom reprezentovaly školu a obor na pětítýdenní stáži v rakouském Sankt Pöltenu.

Jako má referát úvod, musela mít i tato akce náležitou přípravu. V případě odpovědných pracovníků se skládá hlavně ze spousty papírování. V tom našem především z pravidelných hodin přípravy, kde jsme se zdokonalovaly v německém jazyce i písmu, učily se řešit nejrůznější možné situace a zkoušely si překládat německé texty. Vyučující nás také seznámily s prostředím, kam půjdeme, a náplní naší práce.

Den odjezdu, 29. září 2008, jsme všechny očekávaly s neklidem. Nikdo nevěděl, co ho čeká. Prvním příjemným překvapením bylo milé přijetí, kterého se nám dostalo. Druhým prostředím internátu. Jak holky trefně poznamenaly: „Pro ně internát, pro nás hotel!“ A pak už nezbývalo než se vrhnout do práce.

Na první tři týdny jsme se rozdělily na dvě skupiny. Radka Zvonková a Lucie Vaškůjová měly možnost z blízka poznat rakouské hlavní město, protože v této době pracovaly v několika vídeňských knihkupectvích. Poznaly jejich chod, pracovníky a denně byly v kontaktu se zákazníky. Klára Marvanová a Michaela Vašková zůstaly v Sankt Pöltenu v nakladatelství Rezidenz. Dostaly malou kancelář, kde překládaly anotace ke knihám nakladatelství a podílely se na přípravě knižního veletrhu Bletter Wirbel. Velkými pomocníky nám při práci byly paní učitelky Taťána Hnátková a Šárka Klimková. A při odpočinku krásná rakouská města. Radka s Luckou objevily veliké

vídeňské pasáže, kavárničky a cukrárny. Květiny v interiérech obchodů a odpočinkové kouty v nákupních domech. Klára s Michaelou prošly snad všechny uličky malebného města Sankt Pölten. Zamilovaly si rakouské zákusky a téměř celý Sankt Pölten. A co milovaly všechny, když po práci přišly do pokoje? Snad postel.

Po jednadvaceti dnech přišel čas změnit prostředí. Novým pracovištěm se nám stal areál bývalého kláštera, dnešní muzeum v Sankt Pölten, kde jsme prodávaly knihy na zmíněném veletrhu a dohlížely na souběžně probíhající výstavu knih. Nutno podotknout, že domluva se zákazníky byla někdy docela zábavná, ale nakonec jsme se vždycky dobře domluvily. Naším posledním působištěm se na dva dny stala Zemská knihovna Dolního Rakouska. Zde jsme poznaly především nové technologie z oblasti knihovnictví a příjemně nás překvapilo, i uživatelsky, velmi přívětivé prostředí.

Poslední volné dny se věnovaly nakupování dárků a suvenýrů, procházkám po oblíbených místech a především loučení. Loučení s milými usměvavými lidmi z nakladatelství, knihkupectví, internátu i knihovny. Nejvíce jsme děkovaly panu Hugo Scheferovi, který nás měl celou dobu na starosti a opravdu svědomitě se staral, aby nám nic nechybělo.

Odjížděly jsme plné dojmů, zkušeností i krásných zážitků. Když se teď dívám zpátky, musím dát za pravdu Kláře, která mi vždycky s jistotou tvrdila: „Rakousko bude super!“ A skutečně bylo.

Michaela Vašková, 4. KS

Olympiáda v jazyce českém

V předvánočním čase se sešli zájemci o český jazyk, aby porovnali své znalosti a schopnosti v oblasti stylistiky, tvarosloví a syntaxe.

Ve školním kole olympiády obsadili stupně vítězů tyto studenti:

1. místo – Monika MIKULÁŠKOVÁ, 2. MP
2. místo – Helena ŠŇUPÍKOVÁ, 2. MP
3. místo - Kamila BASLOVÁ, 3. KS

Všem zúčastněným děkujeme za jejich zájem o mateřský jazyk a vítězům blahopřejeme. V okresním kole budou naši školu reprezentovat Monika s Helenou.

Jen pro vaši představu jsme vybrali dva snadnější úkoly. Můžete si výsledek konzultovat s našimi nejlepšími olympioniky, případně s češtináři.

A/ Představte si následující situaci:

Pan XY odešel před třemi lety z politických důvodů ze své rodné země, několik měsíců se zdržoval v ČR a poté se natrvalo usadil v Německu. K dnešnímu dni je z hlediska úřadů své rodné země pan XY _____, z pohledu českých úřadů je _____ a pro německé úřady je _____.

Doplňte na vynechaná místa tři různá podstatná jména z téže slovní čeledi (tj. slova příbuzná).

B/ V následující větě je nevhodně použito jedno slovo.

V Londýně byl nedávno vydražen závoj patřící královně Viktorii.

- a) *Vypište toto slovo:*
- b) *Vysvětlete, proč je jeho užití v dané souvislosti nevhodné.*
- c) *Větu přeformulujte tak, abyste tento nedostatek odstranili (žádné informace do ní nepřidávejte ani z ní neubírejte).*

Ukázka vítězné slohové práce:

Tohle (ne)překousnu

Překousávat se dá v dnešní době kde co, za mého dětství se dal také překousnout kde kdo. O „velkých“ přestávkách si každý vytáhl ze svačिनové krabičky svůj kus chleba a mohla začít hra – kdo ukousne největší kus. Někdo podváděl a místo jednou kousl dvakrát, někdo se snažil, ale jeho kousanec nebyl v našich očích vrcholným výkonem. Někdo to zkusil jednou a přestal hrát. Někdo nekousal vůbec.

A takové je to i v životě. Každý se prokousává. Někteří s pomocí malých podvodů, jiní ať koušou, jak koušou, k ničemu pořádnému se za svůj život neprokoušou. A někdo třeba taky nekouše, protože si myslí, že to prostě nepřekouše a neprokouše. A to je právě ta největší chyba. Člověk si nikdy nesmí prostě říct, tohle nepřekousnu, protože, když si to řekne, tak je to asi tak stejné, jako kdyby si ve škole před „překousávací“ hrou vyrazil zuby. Bez zubů se, uznejte sami, kouše mnohem hůř než s nimi. Ne, že by se nedalo kousat vůbec, ale trvá to mnohem déle. Tak proč si ztěžovat váš prokousávací závod životem, školou, zaměstnáním nebo čím se to dneska vším prokousáváte, něčím tak hloupým jako je vyrážení vlastních zubů.

Právě naopak. Každý by si měl říct, tohle přece nějak překousnu! A uvidíte, že jakmile si to řeknete, narostou vám dvaceticentimetrové špičáky a bude se to kousat jedna radost. A pokud mi přece jen pořád nevěříte, doporučuji následující trénink: vezměte dva krajíčky chleba, asi týden si je někde schovejte. Potom je hloďte tak dlouho, dokud je nepřekousnete. Povedlo se? No, vidíte! Když jste překousli tohle, překousnete i tu protivnou sousedku, otravného šéfa, strašné rodiče, nechutně přísné kantory i baňatou pětku z matematiky.

Co říkáte? Že to teda nepřekousnete? Tak ještě jednou: vezměte dva krajíce chleba...

Přeji příjemné prokousávání a prokousávání se životem.

Den slovinské kuchyně v naší školní kuchyni

S naší družební školou v Zagorje ve Slovinsku, jsme ukončili projekt Mobility Leonardo da Vinci. Z první stáže v září 2007, které se účastnili žáci oboru gastro pod vedením UOV Květoslavy Švagerové, vznikla minikuchařka a fotodokumentace. Druhé stáže v září 2008 opět s žáky oboru gastro se účastnila UOV Marta Vlková. Obě stáže se uskutečnily v přímořském

městě Izola ve Slovinsku. Z této druhé stáže vzniklo DVD celého pobytu a žáci pod vedením UOV a personálu školní kuchyně připravili pro všechny strávníky 27. 11. 2009 **Den slovinské kuchyně**.

Připravované menu:

Polévka: Zeleninová (*Zelenjavna juha*)

Hlavní jídlo: 1. Rybí špíz z lososa, bramborová kaše se špenátovými listy

(*Nabodalo iz lososa, pire krompir s špinačnimi listi*)

2. Těstovinový salát s krevetkami
(*Solata iz testenin z ocvrto*

rakvico)

Salátový bufet

(*Zelenjavna solata*)

Moučník: Jablkový řez s drobenkou

(*Sladica*)

Chtěli jsme našim strávníkům přiblížit, jak se lidé ve Slovinsku stravují. Jídla jsou lehčí než u nás a konzumují hodně zeleniny. Druhý den 28. 11. 2009 za přítomnosti družební školy v Zagorje, starosty města Luhačovic a vedení naší školy byly žákům předány europasy, které žákům usnadňují hledání práce v zahraničí.

Věřím, že žáci nabyté zkušenosti uplatní ve své profesi.

Marta Vlková - UOV obor gastro

Dobro a zlo

Petr Pavlík

Mřížemi věznice dva muži hleděli, jeden bláto viděl, druhý jak hvězdy padaly. Bylo to již dávno, kdy se toto mělo stát, začnu tedy od počátku tento příběh vykládat.

Jeden dělal si, co chtěl, ač zákonné to nebylo, druhému se o hrdinství nikdy ani nesnilo.

Žili si svůj vlastní život nezávisle na sobě, netušili, co je čeká, v této temné době.

Zloděj zabil nechtě dívku, byl z toho však otřesen, kněz předtím však zneuctil ji a navíc tím byl potěšen. Kněz měl velmi špatné srdce, ačkoliv byl duchovní, lhal i jinak trýznil lidi, přestože to Pánbůh zří.

Zlodějovi nezbývalo, než obrátit se k Bohu, modlit se za odpuštění a napravit tu škodu.

Vstoupil tedy do řádu, kde říkali si „bratři“, kněze ihned propustili, dostal, co mu patří.

Naštval se však na nového z bratrů svých minulých, pomyslíl pak okamžitě, hned a rovnou na rulík. Jedovatá rostlina jest, rulík zvaný zlomocný, kdo pozřel ho nevědomky, bývá ihned nemocný.

Nebyl to však alchymista, neznal tedy dávky, myslel si, že dává přesně, ovšem - chyba lávky.

Když sám byl kněz, tak míval tam

svou komnatu věžní, rozhodl se otrávit mu, třeba víno mešní.

Stačilo již vymyslet jen, jak tajně mu jed podat, viděl už však před očima, jak bude k zemi padat.

Úsměv pomsty na rtech se mu zkrivil v strašný škleb, pak se ihned rozpomenul, kde je tamní sklep.

Postavil jed na stoleček, vedle kněžské lóže, kde se z něj kněz snadno vždycky napít může.

Prošla tudy abatyše, velkou žízeň ona měla, kalich rychle vyprázdnila, jed pronikl jí do těla.

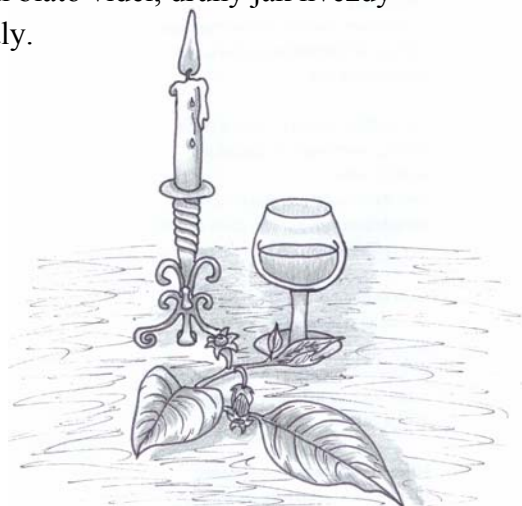
Po chvíli objevil ji jeden z jejích bratrů, zanedlouho na počest její zapálili vatru.

Šerif ihned začal pátrat, kdo toho byl schopen, aby byl ten, co to spáchal, co nejdříve lapen.

Našli se hned dva adepti, kteří za tím mohli stát, nový kněz a starý kněz, zítra na ně čeká kat.

Mřížemi věznice dva muži hleděli, jeden smrti se bál, na druhého andělé čekali.

Mřížemi věznice dva muži hleděli, jeden bláto viděl, druhý jak hvězdy padaly.

Vydalo SOŠ Luhačovice, Masarykova 101/ Náklad 200 kusů.

Odpovědná redaktorka, grafická úprava a sazba: Mgr. Šárka Klimková,
jazyková úprava: Mgr. Hana Vohnická, logo listu: MgA. Kateřina
Koláčková

MKČRE 13086/Tisk SOŠ Luhačovice